

РЕШЕНИЕ

№ 1841

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 94 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВЛАДИСЛАВА В. АНГЕЛОВА**

при участието на секретаря **ВЕРА Й. ТАСЕВА**
като разгледа докладваното от **ВЛАДИСЛАВА В. АНГЕЛОВА**
Административно наказателно дело № 20231110216445 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН вр. чл. 30а ал. 2 от Закона за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия (ЗООРПСМ)

С Наказателно постановление № VI - 24/17.11.2023 г., издадено от Началник на 01 РУ - СДВР, на основание чл. 25 ал. 1 ЗООРПСМ на Н. К. Д., ЕГН *****, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1 000, 00 /хиляда/ лева за нарушение на чл. 21 т. 6 ЗООРПСМ.

Недоволен от наказателното постановление е останал жалбоподателят Н. Д., който го атакува със срочно подадена въззивна жалба с искане за отмяна поради неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. В жалбата се излагат доводи, че жалбоподателят не е извършил вмененото му административно нарушение. Навеждат се и аргументи, че ЗООРПСМ не е приложим, тъй като в случая не се касае за проява на спортно хулиганство.

В съдебно заседание жалбоподателят Н. Д. се явява лично, редовно призован. Представлява се от упълномощен представител - адв. Ф. И. от АК - Пловдив, който пледира за отмяна на обжалваното наказателно постановление по доводите в жалбата. Счита, че не е доказано, че

жалбоподателят е извършил вмененото му административно нарушение, като излага доводи, че показанията на свидетелите Т., Г. и Т. не следва да бъдат кредитирани, тъй като са взаимноизключващи се и нелогични. Навежда доводи за неприложимост на ЗООРПСМ. Претендира разноски.

Жалбоподателят Н. Д. заявява, че не е извършил нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Наказващият орган - Началник на 01 РУ - СДВР, редовно призован, не изпраща представител в съдебното заседание. С писмени бележки от юрк. М. Димитрова - упълномощена от наказващия орган, се прави искане жалбата да бъде оставена без уважение и наказателното постановление - потвърдено. Излагат се доводи, че в административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, материалният закон е правилно приложен и извършването на нарушението е доказано по категоричен начин. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и се навежда възражение за прекомерност на претендираното адвокатско такова.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 58д т. 1 ЗАНН, от санкционираното физическо лице и при спазване на тридневния срок по чл. 30а ал. 2 ЗООРПСМ (наказателното постановление е връчено лично на жалбоподателя на 17.11.2023 г., видно от разписката на страница втора от наказателното постановление, а жалбата е подадена на 20.11.2023 г.). Като допустима, жалбата подлежи на разглеждане по същество.

Като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

На 16.11.2023 г. на националния стадион "Васил Левски" в гр. София бул. "Евлоги и Христо Ги" № 38 се провеждала футболна среща между националните отбори на Република България и Република Унгария. Срещата била с начален час 19:00 часа, като същата се провеждала при закрити врати без присъствие на публика.

По същото време в района около националния стадион "Васил Левски" се провеждал протест на множество български граждани против провежданата политика и управлението на тогавашното ръководство на Българския футболен съюз (БФС). Жалбоподателят Н. Д. и свидетелите Д. Д. и Н. Ч. също били сред протестиращите, като се намирали в района на бул. "Васил Левски". Жалбоподателят Д. носел в ръцете си транспарант, на който

била изписана позицията на протестиращите.

По повод на протеста и оглед охрана на обществения ред и превенция на безредици в района на бул. "Васил Левски" имало и засилено полицейско присъствие, като на мястото бил и свидетелят А. Т. - служител при ОСПС - СДВР, 01 сектор, 01 група.

Наред с мирно протестиращите, сред дошлите да изразят недоволството си от провежданата от БФС политика, имало и лица, които започнали да хвърлят камъни, павета и други обемисти предмети срещу полицейските служители. Това довело до ескалация на напрежението между полиция и протестиращи и полицейските служители предприели действия, за да разпръснат протестиращите, като използвали водно оръдие и приложили физическа сила по отношение на част от тях. Жалбоподателят Д. и свидетелите Д. и Ч. побягнали в посока ул. "Ген. Йосиф В. Гурко", където се разделили. Жалбоподателят Д. продължил сам и бил задържан в района на бул. „Васил Левски“ и ул. "Ген. Йосиф В. Гурко" в 19.50 часа на 16.11.2023 г. със Заповед за задържане на лице рег. № 225зз-1377/17.11.2023 г., издадена от свидетеля А. Т., на основание чл. 72 ал. 1 т. 7 ЗМВР вр. чл. 21 т. 6 ЗООРПСМ като част от протестиращите, след което бил откаран в сградата на 01 РУ - СДВР. Свидетелят А. Т. съставил докладна записка от 17.11.2023 г., в която описал, че сред протестиращите е забелязал лице от мъжки пол, което хвърляло предмети към полицейските служители и било с агресивно поведение, след което задържал лицето и го установил като жалбоподателя Н. Д..

На 16.11.2023. вечерта свидетелят И. Т. - старши инспектор, временно преназначен на длъжност началник на група "Териториална полиция" - Средец на сектор "Охранителна полиция" към 01 РУ при СДВР, също бил ангажиран с провеждане на футболната среща между отборите на Република България и Република Унгария, отговарял за групата за задържане и обработка на задържаните лица и се намирал в сградата на 01 РУ – СДВР.

След като жалбоподателят Н. Д. бил транспортиран в сградата на 01 РУ – СДВР, свидетелят И. Т. се запознал със съставената от свидетеля А. Т. докладна записка. На 17.11.2023 г. свидетелят И. Т. съставил АУАН № VI - 24/17.11.2023 г., с който повдигнал против жалбоподателя Н. Д. административнонаказателно обвинение затова, че на 16.11.2023 г. в гр. София по време на провеждането на футболна среща между отборите на България и Унгария на Национален стадион "Васил Левски" с адрес гр. София, бул. "Евлоги и Христо Г.и" № 38 с начален час 19:00 часа, жалбоподателят хвърля камъни по полицейски служители в района на бул. "Васил Левски" - административно нарушение по чл. 21 т. 6 ЗООРПСМ. Актът бил съставен в присъствието на свидетеля Г. Г. и на жалбоподателя, като бил предявен на последния за запознаване и му бил връчен препис. При предявяване на АУАН жалбоподателят посочил, че има възражения.

На същата дата – 17.11.2023 г. Иво Захариев – началник на 01 РУ –

СДВР издал обжалваното Наказателно постановление № VI - 24/17.11.2023 г., с което на основание чл. 25 ал. 1 ЗООРПСМ на Н. К. Д., ЕГН *****, било наложено административно наказание "глоба" в размер на 1 000, 00 /хиляда/ лева за нарушение на чл. 21 т. 6 ЗООРПСМ.

Отново на 17.11.2023 г. Иво Захариев – началник на 01 РУ – СДВР издал и Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 23-VI-17-0111/17.11.2023 г., с която на основание чл. 30 ал. 1 т. 1 пр. 2-ро ЗООРПСМ наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 41 т. 1 ЗООРПСМ „забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина“ за срок от една година.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства и доказателствени средства: гласни - показанията на свидетелите И. Т., Г. Г., А. Т., Д. Д., Н. Ч., както и писмените доказателства, приобщени на основание чл. 283 НПК: АУАН № VI - 24/17.11.2023 г., наказателно постановление № VI - 24/17.11.2023 г., заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23- VI - 17-0111/17.11.2023 г., докладна записка от 16.11.2023 г., изготвена от свидетеля А. Т., протокол за писмено показание на свидетел по ЗООРПСМ, заповед за задържане на лице рег. № 225зз-1377/17.11.2023 г., протокол за личен обиск на лице от 17.11.2023 г., заповед № 8121з-127/24.01.2017 г. на Министъра на вътрешните работи, удостоверение рег. № 513р-2495/08.01.2024 г. и удостоверение рег. № 513р-107541/02.11.2023 г., издадени от Началник на 03 сектор към отдел "Човешки ресурси" - СДВР.

Показанията на свидетелите И. Т. и Г. Г. не допринасят за установяване на обстоятелствата, включени в главния факт на доказване, а именно извършил ли е жалбоподателят вмененото му административно нарушение, тъй като от показанията им се установява, че двамата не са свидетели - очевидци на описаните в АУАН и НП действия. От показанията и на двамата се установява, че по време на футболната среща между отборите на България и Унгария на 16.11.2023 г. са се намирали в сградата на 01 РУ - СДВР, а не са били разположени при протестиращите. И свидетелят И. Т., и свидетелят Г. Г., заявяват, че са съставяли актове за установяване на административни нарушения, но въз основа на докладни записки, изготвени от служители на СДВР, а не въз основа на личните си възприятия. Така свидетелят И. Т. заявява, че и конкретния АУАН, въз основа на който е издадено обжалваното в настоящото производство наказателно постановление, е съставил въз основа на докладна записка, съставена от колегите му "на терен".

Съдът кредитира частично показанията на свидетеля А. Т., като ги възприе в частите относно изпълняваните от свидетеля служебни задължения по време на футболната среща между отборите на България и Унгария вечерта на 16.11.2023 г., мястото, на което е бил разположен свидетелят, обстоятелството, че сред протестиращите е имало лица с агресивно поведение и такива, които са хвърляли предмети по служителите на реда. Съдът

кредитира показанията на свидетеля А. Т. и по отношение мястото, където е бил задържан жалбоподателят. В тези части показанията на свидетеля А. Т. кореспондират на писмените доказателства, както и на показанията на свидетелите Д., Ч., Т. и Г.. Съдът не се довери на показанията на свидетеля Т. обаче по отношение на конкретните действия на жалбоподателя - че Д. хвърлял предмети по полицейските служители. Съдът прецени показанията на свидетеля Т. по отношение на това обстоятелство като декларативни, общи и неконкретни. Така свидетелят Т. заявява, че е видял жалбоподателя да отправя обиди и да хвърля предмети по органите на реда, но прави впечатление, че няма спомен какви предмети е хвърлял жалбоподателят. Макар да твърди, че въззивникът е отправял обиди към полицейските служители, свидетелят не сочи дори една обидна реплика, изречена от въззивника. Основателно съмнение в достоверността на показанията на свидетеля Т. внася и обстоятелството, че свидетелят декларативно заявява, че е разпознал жалбоподателя сред множеството присъстващи на мястото лица по лицето, но не сочи никакви конкретни белези, по които е идентифицирал именно жалбоподателя като лицето, което преди това е хвърляло предмети по полицейските служители. Свидателят Т. няма спомен и по отношение на обстоятелството дали при задържането му жалбоподателят е бил сам или е бил придружаван от други лица. На следващо място, показанията на свидетеля Т. се оборват от показанията на свидетелите Н. Ч. и Д. Д.. Показанията на последните двама съдът кредитира с доверие, като ги оцени като еднопосочни, последователни, детайлни и логични. Свидетелите Д. и Ч. безпротиворечиво заявяват, че са били заедно с жалбоподателя до предприемането на активни действия от страна на полицията, насочени към разпръскване на протестиращите, поради което съдът цени показанията им като източник на преки и първични доказателства по отношение поведението на въззивния жалбоподател. Двамата свидетели са напълно еднопосочни в показанията си, че са се намирали заедно с жалбоподателя на организирания протест срещу тогавашното ръководство на Българския футболен съюз, както и че сред протестиращите е имало лица, които са хвърляли предмети на полицаите. Показанията на свидетелите Д. Д. и Н. Ч. по отношение поведението на въззивника Д. не разкриват каквото и да било противоречие - и двамата са категорични в твърденията си, че въззивникът не е хвърлял предмети срещу полицейските служители, както и че дори не е имал такава възможност по причина, че в ръцете си е държал транспарант. Събитията от вечерта на 16.11.2023 г. за свидетелите Ч. и Д. имат извънреден характер и очевидно са оставили траен и ясен спомен у всеки един от двамата, което е следващо основание за съда да отдаде предпочитание на показанията на тези двама свидетели пред показанията на свидетеля Т., които са лишени от всякаква конкретика.

Съдът кредитира и писмените доказателства, тъй като същите кореспондират на показанията на разпитаните свидетели по отношение времето, мястото, обстоятелствата, при които е задържан жалбоподателят.

Въз основа на писмените доказателства съдът формира и изводите си за компетентност на актосъставителя и на наказващия орган.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

В предсъдебната фаза на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Както АУАН, така и НП, са издадени от компетентни административни органи. Съгласно чл. 52 ал. 1 ЗООРПСМ актовете за установяване на административните нарушения се съставят от полицейските органи. АУАН е съставен от свидетеля И. Т. – старши инспектор, временно преназначен (до 03.01.2024 г.) на длъжност началник на група „Териториална полиция“ – Средец на сектор „Охранителна полиция“ към 01 РУ – СДВР. Съгласно чл. 52 ал. 2 ЗООРПСМ Министърът на вътрешните работи или определени от него длъжностни лица издават наказателни постановления. Като писмено доказателство е приета Заповед № 8121з-127/24.01.2017 г., с която министърът на вътрешните работи оправомощава началниците на РУ при СДВР да издават наказателни постановления за нарушения по ЗООРПСМ. Отново от писмените доказателства се установява, че издалият наказателното постановление Иво Захариев е преназначен на длъжност началник на 01 РУ – СДВР със заповед № 8121к-1324/08.03.2022 г. на министъра на вътрешните работи.

АУАН и НП са издадени при спазване на сроковете по чл. 26 ал. 2 и чл. 30 ал. 1 т. 1 ЗООРПСМ.

При съставяне на АУАН са спазени изискванията на чл. 40 и чл. 43 ЗАНН – АУАН е съставен в присъствието на един свидетел и на жалбоподателя, подписан е от съставителя, свидетеля и жалбоподателя, предявен е на последния за запознаване със съдържанието му и му е връчен препис.

Както в АУАН, така и в НП, при това при пълна идентичност, са описани всички елементи от състава на твърдяното нарушение, обстоятелствата по извършването му, като е посочена и нарушената материалноправна разпоредба.

Предвид горното съдът намира, че в предсъдебната фаза на административнонаказателното производство не са били допуснати

съществени нарушения на процесуалните правила, които да налагат отмяна на наказателното постановление на това основание.

Основателни са обаче възраженията на въззивника за неправилно приложение на материалния закон.

Съдът споделя доводите на въззивния жалбоподател, че ЗООРПСМ не е приложим към твърдяната проява и дори да беше доказано извършването ѝ, същата не съставлява акт на спортно хулиганство по см. на чл. 21 ЗООРПСМ. Единствено териториалната близост със спортното съоръжение и съвпадането по време на действията на сочения за нарушител с провежданата футболна среща не са достатъчни, за да се приеме, че се касае за спортно хулиганство по см. на чл. 21 ЗООРПСМ. В разпоредбата на чл. 21 ЗООРПСМ са посочени изчерпателно проявите на спортно хулиганство, като е дадена дефиниция, че противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на този закон е проява, която не съставлява престъпление по смисъла на Наказателния кодекс и е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отИ.е или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие. В случая от събраните гласни доказателства се установява, че твърдяната проява не е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие. Законът дефинира като спортно хулиганство и проява, извършена при придвижване към и от спортния обект, но в този случай поставя изричното изискване отИ.ето към и връщането от обекта да са във връзка със спортното мероприятие. Ето защо в предметния обхват на закона не биха попаднали прояви, извършени по време на отИ.е или връщане от спортното съоръжение, но не във връзка със спортното мероприятие. Съдът намира, че в настоящия случай не се касае за проява, извършена на отИ.е или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие. От показанията на всички свидетели се установява, че се касае за организиран протест против тогавашното ръководство на БФС, чието време на провеждане съвпада с провеждане на футболната среща между националните отбори на България и Унгария. От показанията на свидетелите Д. и Ч. се установява, че жалбоподателят Д. не е имал никакво намерение и не е целял да присъства на провежданата футболна среща, а и това не е било възможно, тъй като същата е провеждана при закрити врати (което е и общоизвестен факт). Жалбоподателят се е намирал в района на бул. „Васил

Левски“ и ул. "Ген. Йосиф В. Гурко", не за да присъства и във връзка със спортното мероприятие, а за да вземе участие в организирания протест срещу тогавашното ръководство на БФС. Предвид горното съдът намира, че действията, описани в АУАН и НП, дори и да бе доказано извършването им, не осъществяват състава на спортното хулиганство по чл. 21 ЗООРПСМ (в този смисъл и Решение № 269 от 05.03.2024 г. по адм. д. № 1436/2023 г., VI състав на Административен съд - София област). Предвид горното съдът намира, че като са квалифицирали твърдяните действия на въззивника като административно нарушение по чл. 21 т. 6 ЗООРПСМ и актосъставителят, и наказващият орган са приложили неправилно материалния закон. Ако да бяха доказани, действията на въззивния жалбоподател биха могли да осъществяват състав на административно нарушение по чл. 1 ал. 3 от Указа за борба с дребното хулиганство или състав на престъпление по чл. 325 ал. 1 НК, но не и състава на административното нарушение по чл. 21 ЗООРПСМ. Неправилното приложение на материалния закон представлява самостоятелно основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Следващо основание за отмяна на атакуваното наказателно постановление е недоказаността на административното обвинение. И административното обвинение, също както и наказателното, следва да бъде доказано по несъмнен, категоричен и изключващ всяко съмнение начин (чл. 303 ал. 2 НПК). Съгласно чл. 303 ал. 1 НПК присъдата не може да почива на предположения, като същото изискване се отнася и до извода за доказаност на административнонаказателното обвинение, който не може да се основава на предложения, допускания и вероятности. В случая от събраните доказателства не се доказва с изискуемата несъмненост и категоричност повдигнатото административно обвинение. Не се доказва жалбоподателят Н. Д. да е хвърлял камъни по полицейските служители в района на бул. "Васил Левски". Чрез разпитите на свидетелите Ч. и Д. в хода на съдебното следствие се събраха категорични доказателства за обратното - че жалбоподателят е протестирал мирно, не е хвърлял каквито и да било предмети към органите на реда и през цялото време ръцете му са били заети, тъй като е държал протестен лозунг. В подкрепа на обвинителната теза са единствено показанията на свидетеля А. Т., но по изложени по-горе съображения съдът не ги кредитира. Показанията на свидетеля Т. не могат да бъдат преценявани като необходимата и достатъчна доказателствена основа, за да се направи

извод за несъмнена доказаност на административното обвинение, тъй като, както вече съдът изтъкна, показанията на свидетеля Т. имат декларативен характер, същите са лишени от каква да е конкретика и детайлност (свидетелят заявява, че жалбоподателят е хвърлял предмети към служителите на СДВР, но не може да посочи какви; твърди, че го е разпознал в условията на суматоха и сред множество други лица, но не може да посочи по какви конкретно външни белези го е индивидуализирал). Извода за недоказаност на административноказателното обвинение е следващо самостоятелно основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

При извода за основателност на жалбата право на разноси на основание чл. 63д ал.1 ЗАНН има жалбоподателят, който претендира присъждане на такива. Съгласно ТР № 6 от 06.11.2013 г. по т. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС съдебни разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението, като вписването за направеното плащане в брой в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Въззивникът доказва извършването на претендираните разноси в размер на 400, 00 лева за заплатено адвокатско възнаграждение видно от договор за правна защита и съдействие на л. 43 от делото, в който е отбелязано, че по същия е платена в брой сумата от 400, 00 лева. Наведеното възражение от процесуалния представител на наказващия орган за прекомерност на заплатеното възнаграждение не е основателно. Съгласно чл. 63д ал. 2 ЗАНН ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съгласно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия адвокатски съвет /Наредба № 1/09.07.2004 г./. Съгласно чл. 18 ал. 2 вр. чл. 7 ал. 2 т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. предвид размера на наложената в случая глоба минималният размер на дължимото адвокатско възнаграждение е 400, 00 лева, в какъвто размер е и договореното и заплатено от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Ето защо в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноси в размер на 400, 00 лева, които следва да се възложат в тежест на СДВР.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2 т. 1 вр. ал. 3 т. 1 ЗАНН,
съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № VI - 24/17.11.2023 г., издадено от Началник на 01 РУ - СДВР, с което на основание чл. 25 ал. 1 ЗООРПСМ на Н. К. Д., ЕГН *****, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1 000, 00 /хиляда/ лева за нарушение на чл. 21 т. 6 ЗООРПСМ.

ОСЪЖДА на основание чл. 63д ал. 1 ЗАНН вр. чл. 143 ал. 1 АПК Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес гр. София, ул. "Антим I" № 5 **ДА ЗАПЛАТИ** на Н. К. Д., ЕГН *****, сумата от 400, 00 /четиристотин/ лева - разноси в производството за заплатено адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване по реда на глава XII АПК пред Административен съд – София - град на основанията, предвидени в НПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____